ואלא הא יידאמר רב נחמן משביעין אותו

שבועת היסת נימא מיגו דחשיד אממונא

חשיד אשבועתא ותו הא ידתני רבי חייא

שניהם נשבעין ונומלין מבעה"ב נימא מיגו

דחשיד אממונא חשיד אשבועתא ותו הא

ידאמר רב ששת ∗שלש שבועות משביעין □

אותו שבועה שלא פשעתי בה שבועה שלא

שלחתי בה יד שבועה שאינה ברשותי נימא

מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא אלא

לא אמרינן מיגו דחשיד אממונא חשיד

אשבועתא אביי אמר חיישינן שמא מלוה

ישנה יש לו עליו אי הכי נשקול בלא שבועה

באלא חיישינן שמא ספק מלוה ישנה יש

לו עליו ולאו אמרינן תפים ממונא מספיקא

משתבע נמי מספק אמר רב ששת בריה

דרב אידי פרשי אינשי מספק שבועה ולא

פרשי מספק ממונא מאי מעמא ממון איתיה

בחזרה שבועה ליתיה בחזרה: בעי ר' זירא

תהפה אחד בפנינו מהו היכי דמי אי דשתיק

אורויי אורי ליה ואי רקא צווח מאי הוה ליה

למעבד לא צריכא דשתיק מעיקרא והדר

צווח מאי מדאשתיק אודויי אודי ליה או דלמא

כיון דקא צווח השתא איגלאי מילתא דהאי

דשתיק מעיקרא סבר הא קא חזו ליה רבנן

אמר רב נחמן ת"ש יבד"א ששניהם אדוקין בה

אבל היתה מלית יוצאת מתחת ידו של אחד

מהן המוציא מחבירו עליו הראיה היכי דמי אי

נימא כדקתני פשימא ואן אלא שתקפה אחד

בפנינו לא הכא במאי עסקינן יכגון דאתו לקמן

כדתפיסו לה תרוייהו ואמריגן להו זילו פלוגו

ונפקו והדר אתו כי תפים לה חד מינייהו האי

אמר אודויי אודי לי והאי אמר בדמי אגרתי

ניהליה דאמרינן ליה עד השתא חשדת ליה

בגזלז והשתא מוגרת ליה בלא סהדי ואיבעית

אימא כדקתני דאתו לקמן כי תפים לה חד

שאלה ופקדון הלכה א סמג עשין פח טוש"ע יסי׳) רלה סעיף ב: במ ב טוש"ע ח"מ סי׳ לב

טועו ונטעו הלכה יג יני בהשגות ובמ"מ טור ש"ע ח"מ סי קלח סעי

לא ה מיני זה הלי יה מוש"ע שם סעיף ה: לב ו מיי שם הלי יב נוש"ע שם סעיף ו: מוש"ע שם שבן. ... לג ז מיי פ"ט מהלכות מכירה הל' א סמג

עשין פב טוש"ע י"ד רנח סעיף יג: לד ח מיי' פ"ו פ"ו מהלי ערכין הל' כב סמג עשין קלב טוש"ע שם

רבינו חננאל

: סעיף

והא דאמר רב נחמן ג׳ שרוטות משריטיז אותו י רוי הוא רמי הווזל ואסקי׳ פרשי אינשי מספק שבועה ולא פרשי מספק . ממונא מאי טעמא ממון אפשר בחזרה. שבוע' לא אפשר בחזרה. בעי ר׳ כו' ת"ש בד"א בששניהם אדוקין בה אבל אם היה מתחת ידי המע"ה. ופשיטנא הכא במאי עסקינן דאתו לקמן להו דינא הוא דפלגיתו לה ואזלו והדרי כי תפיס לה חד מנהון וטעין דאודי לי ואמר לי שקלא דידך היא. ואידך טעין אוגרתה ליה כולה דידי הוא ואתא הוא ותפיס בהדאי וטעין בה והשתא אמרת אוגרתה ליה בלא סהדי שקרא אנת. בעית תימא לעולם דאתו לקמן כי תפיס לה חד ואידך מסרך סרוכי דאמרי׳ אפילו סומכוס דאמר ממון המוטל בספק חולקיז בלא שבועה מודה סומכוס דסרכא לאו כלום תקפה א' בפנינו מוציאין אותו מידו הקדישה אינה מקודשת. ואם תמצא . לומר איז מוציאיז אותה . הקדישה בלא תקפה מהו מי אמרי׳ כיוז דאמר מר י מירתו לגבוה כמסירתו להדיוט דמי כמאן דתקפה דמי או דלמא השתא מיהא

נחמן מחייב שבועת היסת אפי׳ היכא שתובעו ואמר זה החפץ שהוא בידך שלי הוא דלא שייך אישתמוטי וכן פי׳ רב האי גאון שמשביעין שבועת היסת אקרקעות אע"ג דלא שייך בהו

אישתמוטי וקשה דבפ׳ שבועת הדיינים (דף מ: ושם ד״ה אישתמוטי) משמע דלא מחייב שבועת היסת אלא משום אישתמוטי דקא פריך אדרבה אין אדם מעיז ומשני דמשתמיט וי"ל כיוו בעין לא פלוג רבנן אי נמי אקושיא

וכופר בפקדון אין להכשיר מטעם שמא ספק מלוה ישנה יש לו עליו: ממון אפשר בחזרה. אם לא יזכור

אגרת ליה בלא סהדי. ואינו נאמן במיגו דאי בעי אמר תקפה

דבשאינו בעין משתמיט אף כשהוא דר׳ חייא סמיך: דרגני ר' חייא. ההשה רש"י אמאי לא מייתי מתני׳

דשבועות וי"ל דע"י ר' חייא שנאה רבי כדמוכח התם (דף מו:): שבועה שלא שלחתי בה יד. פרש"י דאם שלח בה יד אפילו נאנסה חייב ואף על פי דמשהחזירה פטור כדקתני בהמפקיד (לקמן דף ש'לד) מ"מ שמא נאנסה קודם שהחזירה אבל קשה משלהי האומנין (לקמן דף פג.) דקאמר ונשבר או נשבה אין רואה הא יש רואה יביא ראיה ויפטר והא שמא שלח בה יד וי"ל שיפטר משבועה שנאנסה אך ישבע שלא שלח בה יד אי נמי שלא שלחתי בה יד אינו נשבע אלא ע"י גלגול שבועה שלא פשעתי בה וכשיש רואה שנאנסה פטור לגמרי ור"ת מפרש אפי׳ ע״י גלגול לא ישבע היכא שהיא מתה בפנינו דאין מגלגלין אלא בדבר הדומה דלמה י"ל ששלח בו יד דדוהא בשותפין שחלקו ונתחייב שבועה ממקום אחר מגלגלין משום דמורי היתרא ושבועה שלא שלחתי בה יד מפרש ר"ת שלא אכלה דאינו בכלל שבועה שלא פשע בה ושאינה ברשותו: םפק מלוה ישנה יש לו עליו. וססיא דמשביעין אותו ג' שבועות ודשניהם נשבעין ונוטלין נמי חיישינן שמא מלוה ישנה יש לו עליו ולכך אין לפוטרו בלא שבועה וגם לא יטול בלא שבועה אבל בגזלן ודאי

יחזיר ולא יעכבנו מספק אבל אין לפרש אם יזכור שאינו חייב לו יחזיר אבל אם לא יזכור יעכבנו אע"פ שיודע שלא יזכור עוד דא"כ גם מספק שבועה לא יפרוש:

משביעין אוסו. לשאינו מודה במקלת: נימא מיגו. דמעיז פניו לכפור אלא הא ראבר רב נחבון. תימה הא הכא נמי משתמיט וי"ל דרב הכל לאו לאשתמוטי בעי וחשוד אשבועה: שניהם נשבעים. גבי חנוני על פנקסו וקשה לי אמאי שבקה למתני׳ דשבועותי׳ ומייתי לה מברייתה: נימה מיגו. כיון דחד מינייהו ודהי חשיד הממונה: שלש

שבועות משביעין חותו. לשומר חנס שטוען נגנבה: שלח שלחתי בה יד. לעשות מלאכתי דאי שלח בה יד הוי גזלו עליה ומיחייב באונסיה ואפילו נאנסה ברשותיה היא קיימא ודידיה היא: נימא. גבי שבועה שאינה ברשותי מיגו דחשיד אממונא שמא ברשותיה הוא וכופר בה חשיד נמי אשבועתא: אביי אמר. טעמא דמתני׳ לאו כדר׳ יוחנן דאי הוה חשיד לן אהולך ותוקף בטלית חבירו חנם הוה לן חשוד חשבועה חלה חיישינן שמה מלוה ישנה יש לו עליו על זה ומכיר בו ששכחה ויכפור בו והולך ותוקף בטליתו ונשבע שיש לו בה דמי חליה ונולים זו שלו דהא אפי׳ גלימא דעל כתפיה שעביד ליה: אי הכי. אמאי רמו עליה שבועה כיון דאי לא הוי עליה לא הוי תפים בה: נשהלה בלא שבועה. לגבות מלוה שלו: ולא פרשי מספק ממונא. אבל מודאי דממונא פרשי ומאן דלא פריש חשיד נמי אשבועתא: מקפה אחד. הוליאה מיד חבירו בחזקה והרי כולה בידו קודם שנשבעו: יוצחה מתחת ידו של חחד מהם. יולאה ש (לבדו) לפני ב"ד מתחת יד האחד שהוא לבדו אחוז בה ולא חבירו: הראיה. בעדים: לדקתני. שום לבדו אחוז בה ובא: אלא לאו כו'. וכדאוקמינן דשתיק ולבסוף לווח: אפי׳ לסומכום כו׳. כלומר וחליבה דסומכוס דמיקל בחלוקה ולא מלריך אפי׳ שבועה אינטריך לאשמועינן דבכה"ג מודי סומכוס דאפי׳ בשבועה לא שקיל דהא לאו ממון המוטל בספק הוא: דסרכא לאו כלום היא. ואין שור שחוט לפניך ולא דמי לנמצא עוברה בלדה (ב"ק דף מו.): ואס"ל. בשאילתנו לפשוט דמוליאין אותה מידו ויחלוקו: הקדישה. בלא תקפה: אינה מהודשת. דלא אלים הקדישה מתקפה: הא לא מקפה. ואין יכול להקדישה:

מינייהו ואידך מסרך בה סרוכי ואפילו סלסומכום דאמר ממון המומל בספק חולקין בלא שבועה מודה סומכוס "דסרכא לאו כלום היא אם תמצי לומר תקפה אחד בפנינו מוציאין אותה מידו הקרישה אינה מקודשת אם תמצי לומר תקפה אחד בפנינו יאין מוציאין אותה מידו הקדישה בלא תקפה מהו כיון סדאמר מר יאמירתו לגבוה כמסירתו להדיום דמי כמאן דתקפה דמי או דלמא 'השתא מיהא הא לא תקפה וכתיב יואיש כי יקדיש את ביתו קדש וגו יםה ביתו ברשותו יאף כל ברשותו לאפוקי האי דלא ברשותו ת"ש דההיא

ממני דמיגו במקום עדים הוא: הקדישה בלא תקפה מהו. ומיירי נמי כגון ששתק בשעה שהקדיש ולבסוף כששאלה הגזבר לווח ומבעיא ליה כיון דאמירתו לגבוה כו׳ הוה הקדש כתקפה דכיון ששתק אודויי אודי ליה והוה הקדש ולא דמי לגזל ולא נתייאשו הבעלים דשניהם אין יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו חה לפי שאינו ברשותו דכיון דאודי ליה הוי כפקדון שיש לו ביד אחרים דיכול להקדיש כדמוכח בהמוכר את הספינה (ב"ב דף פת.) גבי ההוא דאייתי קרי כו׳ דאי לא קייצי דמייהו הוי קדושות או דלמא הקדש לא הוי כתקיפה דלמה יצווח בשביל דבריו ומייתי מההיא מסותא דהקדיש חד ושתק אידך ומסקנא דלא הוי הקדש אלמא שתיקתו אינו כהודאה: ירהא הבא דבי תקפה בהן בו'. נראה דהכי מיבעי ליה במסותא כיון דמקרקעי היא והוה דינא כל דאלים גבר וכיון דאם תקפה האחד והקדישה כשהיא בידו מסתמא תו לא פקע אפי׳ חזר חבירו ותקפה ממנו כי הקדישה בלא תקפה נמי הוי הקדש או דלמא כיון דאפי׳ גבר האחד אם יכול השני לחזור ולתוחפה ממנו זוכה ה״ה הקדיש בלא מקפה לא יחול הקדש כלל כיון דחבירו אם מקפה היה זוכה דלא אלים הקדש מתקיפה והשתא אייתי והא הכא אם

מסותא

א) שבועות מ: [לעיל ה.], ב) שבועות מו:, ג) ב"ק קו: מ"ש. ד) ולטיל ב: וש"כו. תמורה כט: ותוספ׳ הדושיו מנחרה כם . [עוספ קדום] פ״א תוספתא ב״ק פ״ד תוספתא ערכין פ״ד], ו) ע"ו סג. וב"ה סה: ע"ם סט: חולין קלט. תמורה ט. כט: ערכין כא.], ז) [דף מה:.], ה) [יעב"ד מ"ו], ט) [אולי ל"ל דף מ: דהיינו ור"עז, י) ושייך לע"בז,

תורה אור השלם ואַישׁ כִּי יַקְדִשׁ אַת 1 לדש ביתו וְהָעֲרִיכּוֹ הַכּּהֵן בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כַּאֲשֶׁר יַצְרִיןּר וּבִין רָע כַּאֲשֶׁר יַצְרִיןּר אתו הכהן כן יקום:

הגהות הגר"א [א] גמ' אלא שחחפה אחד

בפנינו. נ"ב וכה"ג דאי בשתיק לא מהני ראיה. ריטב"א וטור (ועמ"ש (ועמ"ם ריטב א ישות קל״ח ס״ק רבינו בח״מ סי׳ קל״ח ס״ק ט״ו דלא כמ״ש הש״ך שם :בדעת הטור)

מוסף רש"י משביעין אותו שבועת היסת. לשון שומא, ששמו חכמים עליו שבועה, כמו (שמואל א כו) אם ה' הסיתך בי (שבועות מ:) שכועה שהסיתו חכמים לכך להסיתו להודות, וטעמא מפרש נשכועות (שס) חוקה חין אדם טוען אח"כ יש לו נידו (לעיל ה.). שניהם נשבעים ונוטלים מבעל הבית. דאמר ליה חנוני לא את האמנתינהו דלא אמרת ל**ן חנוני בשבועה** (שבועות ק ימוי. שלש שבועות משביעין אותו. את שומר חנס האומר נגננה, שבועה שלא פשעתי בה. נשמירתו כשנגננה, דאי פשע בה חייב דכתיב בה יד. ליהנות כה קודם לכן דאם שלח בה יד ליה ברשותיה, דנעשה גולו עליה ומיחייב באונסיו וכ״ש בגניבה ואבידה (שם)